

S'atribueix al conde de Cieste un projecte colossal. Es sapient que 'l partit moderat se'n vá com

—No hi poséu cap duple, hereu. —Y'm dirá 'l que se 'l hi déu pel treball d'ector conrat?

No vulgas de cap manera si m'has de creure á n' á mi, que may ningú 't puga di

colorchecker classic

calibrite

Un pagés y un advocat: —Y aixis quedarà arreglat?

Forma part de la persona seg na. Y lluyta are en guerra fiera tercera.

Barcelona: Imp. de Eudis Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 24 *
Estranger. 16 *

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

POLÍTICA ALEMANA.

Deixeulo rosegar, qu' ell mateix se tirarà la trampa á las costellas.

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 14 •
Estranger. 18 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

POLÍTICA ALEMANA.

Deixeulo rosegat, qu' ell mateix se tirarà la trampa á las costellas.

UN CONSELL D' AMICH.

ANY IX diu lo frontispici del nostre periódich; y ab nou anys de vida laboriosa y activa, y ab nou anys d' expressar francament las nostras ideas, nos sembla plá bè que n' hi ha prou pera saber qui som, de ahont venim y ahont aném.

No hi ha, donchs, cap necessitat d' expressar los nostres propòsits, quan los moltíssims lectors que 'ns favoreixen, saben bè que la *Campana* es un d' aquells periódichs convensuts, que ni abdicen de sa historia, ni retrocedeixen cavilosos ó assustats, ni pensan may arrepen-tirse.

*
**

De segur dirá 'l lector ¿Y aixó qui 'u dupta? Per més que no puga duptarse, may está de més recordarho d' en tant en tant, que al qu' es bon pagador no l' hi dolen prendas.

Consti no més que si avuy parlem d' aquest modo, es perque tenim un motiu molt poderós que 'ns hi obliga, motiu que 'ns dona al mateix temps la satisfacció de intervenir en un assumpto molt interessant per la democracia.

*
**

Pochs dias fá que dos novas banderas de la nostra causa se han alsat entre 'l periodisme de Madrid.

El Pueblo español que ha cambiat d' empresa, y *El Globo* que ha cambiat de caràcter, tots dos se declaren partidaris de la *democracia gubernamental*, tots dos desenvolupen un mateix programa, tots dos se dirigeixen resoltament a un mateix objecte.

Un tercer periódich, que per sas desgracias, per sas ideas, pèl valor, y fins per la forma anàloga á la que emplea *La Campana*, ab tanta gloria ha sabut defensarlas; *El Solfeo*, per dirho de una vegada, ha tatxat algunas afirmacions dels seus nous companys, fillas tal vegada de la precipitació ab que han sigut emitidas, y segurament las més insignificants de totes, afirmacions tant fútils, tant desprovehidas d' importància, que dretament ni valen la pena de parlarne.

En aquest estat, com que pèl nostre judiciem lo temperament dels altres; com que coneixém que tots som qui més qui menos una mica massa impresionables: com que, finalment, sabém per experiència, que las feridas del amor propi son sempre las més terribles y difícils de cicatrizar, are que la cosa no está encare envenenada, y avants de que s' abulti, permétns *El Pueblo español*, *El Globo* y *El Solfeo*, que un company de provincies, lo més modest sens dupte, pero 'l més antich, los diga ab la carinyosa autoritat de un soldat vell:—*Alto el fuego!*

*
**

Are una vegada han cessat los tiros, entenémnos.

¿De qué 's tracta?

No 's tracta sinó de averiguar si arribarém més facilment á un terme comú, seguint per la dreta ó empenent per l' esquerra.

Lo terme que 'ns proposém es lo mateix pèls uns y pèls altres; unicament que 'ls uns creuen que la dressera encare qu' escabrosa es més rápida, y 'ls altres opinan que la carretera encare que llarga es més segura.

Ni més, ni menos.

¿Y, per ventura una senzilla qüestió de conducta, val la pena de que per compte de marxar decididament y tots units per un lloch ó per un altra, nos deturém á rán del camí, á disputar la jugada, á riscos de dividirnos y de no entendrens, fent que ni 'ls de la carretera, ni 'ls de la dressera, arribin al terme desitjat.

Per la nostra part, aixó fora una insensatés; y nosaltres, que ab rahó 'ns preciém de gubernamentals, es á dir de homes pràctichs, ab una semblant disputa acreditaríam tot lo contrari,

de lo qual, ningú 'n patiria més que la nostra causá y la nostra reputació.

*
**

Pero bè, dirán vostés y dirán los nostres companys de Madrid ¿per hon vol anar la *Campana*? ¿Qué opina com á més conduhent, la dressera ó 'l camí ral?

La *Campana* creu que tots los camins son bons, haventhi empero una circumstancia, la de marchar tots units, y de bona gana, sense vacilar un moment, sense rompre per res la formació de las filas.

No s' olvidi una cosa.

Quan un partit viu respirant una atmósfera liberal, quan los seus actes son lícits y tolerats, quan, com se diu vulgarment, no hi ha rey qu' l governi, ni papa que l' escomuni, aclarar las qüestions de conducta, discutir sobre las mateixas, formar opinió per fer acceptar las més útils, no tant sols es permés, sinó que fins es convenient.

¿Pero 's troba, per ventura en aquestas condicions la democracia espanyola? ¿Tant impregnada de llibertat es l' atmósfera que respira?

¿Quina deü ser, donchs, la seva regla de conducta?

Dos paraulas la resumeixen:

CONFIANSA Y DISCIPLINA,

*
**

Confiansa cega, absoluta en l' home que per la seva historia y per son talent assumeix la incontestable autoritat de la *gestura*, y aquest home no hém pas de anomenarlo per coneixe'l.

Disciplina severa, sense réplica á las sevas indicacions, á las sevas ordres.

Hi ha moments en la vida dels partits en que aquestos han d' estar organitzats com los exércits, per la senzilla rahó de que han de obrar com ells; y al nostre modo de veure, may havia sigut aquesta organització tant necessaria per la democracia espanyola, com en l' hora present.

Sols ab ella podém fernes respectar, sols ab ella podém obtenir la desitjada victoria.

L' unitat es la forsa.

Ab un cap que mana y una organització que obeeix no hi ha obstacle que no 's venci, no hi ha impossible que no s' alcan.

Fins un projecte mal concebut, un' ordre equivocada poden esmenarse, sense rompre l' unitat del partit, rápidamente, conservant inalterable la seva forsa. lo seu poder, ab tant sols cambiar la maniobra.

*
**

Y are, si 'm vé un enemich de la nostra causá, y ab una burlesca riadilla als llabis, me diu:—¡Vaya uns demócratas!..

Jo l' hi contestaré:—Sápiga que dels escarmentats ne surten los avisats, cuidis de casa seva, y no s' adormi.

Mes si es un demócrata, qui m' ho diga, l' hi observaré:

«La primera de las virtuts, es la virtud del sacrificio, y qui no siga bó per soldat, que demani l' absoluta.»

Per lo tant, amichs meus del *Solfeo*, del *Globo* y del *Pueblo español*, després de lo expressat, comensin per fer vostés lo sacrifici del silenci; sigan pràctichs; y sòrts á la vèu del amor propi, estigan atents á la vèu del nostre *gese*.

P. K.

Suposo que tots vostés s' haurán arribat á ca 'n Parés, carrer d' en Petritxol, durant la setmana passada, en qu' hi ha hagut exposat més bè de Deu que no estem acostumats á veure per aquestas terras. Los parlo dels paisos d' en Vayreda, de l' Urgell y d' en Joseph Masriera y del retrato d' en Francisco Masriera.

De Urgell y Vayreda no 'n dirém res, perque tothom ja sab que son xicots qu' allá 'hont posan la ma no hi ha que trovarhi pèls: ab aixó no 'ls felicitarém perque están ja tan fets á re-

bre felicitacions, que fins tenim por de embafarlos ab la nostra. De lo que volèm parlar es dels quadros dels germans Masriera, que fins are s' havian escapat sempre ab la excusa d' aficionats; pero que d' aquí en avant, si no 's diuhen artistas y artistas de débó, faltan á la veritat.

Vaja, qu' aquell *estany de Rubió* deixa blau; rich de color, term de pinzellada, plé d' ayre, de llum y d' originalitat es un quadro que revela grans disposicions, una observació delicadísima y sobre tot un gran sentiment del paysatge. ¡Quina enveja fan aquells ánechs!.. ¡allé si qu' es estar á la torre!

Los altres dos estudis no's queden endarrera, y sobre tot lo més petit es tant valent de color y tan armónich de tons qu' ha sorprés á tothom qu' ha tingut la ditxa de veure 'l.

Don Francisco Masriera ab lo seu retrato nos ha deixat també ab un pam de boca oberta, perqu' es precís confessar qu' es fet ab un pit que per desgracia no 's veu gayre sovint entre 'ls nostres artistas. Contrastes valents, al costat de finesas de tó donan valor á aquell quadro qu' es d' empresa y mitxa.

Felicitem de cor als senyors Masriera y 'ls supliquém qu' á més de las joyas d' or y pedras preciosas qu' esposan á casa seva, continuin esposant joyas d' aquesta mena, que ab tot y que aquellas valen molt, aquestas valen més encare.

Ab motiu del casament del monarca diu que donarán creus á la premsa.

Per creus que dongan, no 'n donarán cap de tant pesada com lo decret de impremta.

Jo que la duch á las espatllas puch respondre'n.

¿No 'ls ho vaig dir jo en lo número passat?

La immensa majoria dels ajuntaments francesos tant dels pobles com de las ciutats ha sortit formada de republicans.

Es natural. L' arbre de la República es prou robust y dona 'l fruit que l' hi pertoca.

¡Que per molts anys!

M' asseguran que 'l rector de una parroquia de Barcelona dias endarrera vá fer dir una missa per la conversió dels qu' escribim á la *Campana*.

Senyò rector, se l' hi donan las gracias per l' amabilitat.

Sino que ja soch casat, entraria al Seminari, estudiaria per capellá, y ab lo temps encare seria vicari de vosté.

Veji que tal si m' ha fet efecte aquesta missa que avuy m' hi posat mitjas negras d' estám, y al perruquer, en lloch de dirli «afaytim» l' hi he dit que «m fès la corona».

Ja s' han publicat las novas comedias *La pagesa d' Ibissa* de 'n Bordas y *L' ret de la Sila* de 'n Pitarra.

Totas dugas van ser estrenadas ab grans aplausos per la companyia catalana del teatro Romea.

Y todas dugas se venen á la libreria de 'n Lopez.

Segons lo *Brusi* lo dia primer d' any vá assistir una numerosa comisió del ajuntament al ofici de Santa María.

Segons l' *Imprenta* l' obra de Santa María té la costum de regalar en semblant dia un tortell á cada individuó de las autoritats que van á l' ofici.

Una idea Sr. Faura ¿vol tenir entrada plena á las sessions del municipi?

Reparteixi tortells entre 'ls concejals.

Problema:

Se desitja saber, entre mitj del embull de la politica espanyola qui té més barra ¿en Posada Herrera acceptant la presidencia que l' hi ofereix en Cánovas, ó 'ls centralistas votant á n'en Posada Herrera per president del Congrés?

Al que 'u endavini l' hi regalarém un pastel fet de pasta de bunyols.

Diu el *Tiempo* de Madrid:

«Nosaltres voldríam que hi hagués á Espanya partits grans, progressius...»

Y replica 'l *Solfeo* ab molta gracia.

«Naturalment, per declararlos ilegals ¿vriat?»

Tingan, encare fá un fret que pela y ja 's par-

la de una pelegrinació de donas exclusivament, al Santuari de Montserrat.

¡Ay Dèu mèul qui anés afeytat y dugués sotana per barrejar-se ab ellas, fent passar la sotana per faldillas!

* *

Diu que aquestas bonas senyoras pensan deixar un pendó al monestir.

Al efecte obran una suscripció, sent lo mínimum de cada quota, la quantitat de quatre duros.

—Perque 'l pendó qu' hem de deixarhi, diuhen ellas, tè de ser una cosa magnífica, de primer ordre.

Si no reuneixen prou quartos, prenguin un consell.

En lloch de pendó s' hi queda alguna de vostres. ¡Que més *pendó* que una pelegrina!

Lo mariscal Mac-Mahon no 's cuida de política, y passa 'l dia en las sèvas hisendas entregat á la cassera.

Ab la pujada dels republicans al poder, ja son dos que hi perden.

Los cunills y 'ls reaccionaris.

Aixís m' agrada mariscal: guerra als cunills y pau al poble.

Méjich ha celebrat unas exéquias en honor de M. Thiers.

Méjich ademés ha acordat reanudar sas bonas relacions ab Fransa y pendre una part activa en l' Exposició de Paris.

Un poeta mejicá, ab motiu del ajermanament de aquets dos pobles, ha dit:

«La mort de n' emperador vá dividirnos; la mort de un republicá vé á reconciliar nos.»

L' empresa del teatro del Liceo s' ha negat á las pretensions del Ajuntament de 'n Faura.

Aquest pretenia que se 'l hi cedís un palco ab quatre assientos gratis, á elecció del ajuntament, y ab comunicació oberta ab las taulas.

L' empresa ha contestat que no hi ha cap lley que 'l obligui á donar *arrós* al municipi.

No cal dir que l' empresa del Liceo fá lo que déu.

Si 'ls regidors volen divertir-se, be prou tela tallada tenen á casa sèva.

Llegeixo en un telégrama:

«Avuy se reuneixen á casa del conde de Cheste tots los moderats histórichs residents á Madrid.»

¡Tots, tots!

Ó 'l pis de 'n Cheste es molt gran, ó 'ls moderats histórichs son molt poch.

Trihin.

Gambetta ha visitat á Victor Manuel. Aseguran que va dirli aquestas paraulas:

«Permetéu á un republicá francès que 'us feliciti, á vos, monarca constitucional, per l' irreprotxable fidelitat ab que observéu la lley de las majorias.»

A lo qual contestá 'l rey de Italia:

«No 'm complimentéu per això, ja que no faig mes que cumplir ab mon deber; y si vos gosessiu aquí á Italia de la popularitat que teniu á Fransa, si, en una paraula, jo tingués l' honor de sè 'l vostre soberá, vos foreu mon primer ministre.»

Aquest es un rasgo que honra al monarca que acaba de morir, causant lo sentiment de Italia y de tota l' Europa liberal.

Sobre aquella qüestió que vostès saben, continuo copiant lo que dihuen varios periódichs:

«Un periódich diu que la reina Isabel obra impulsada per sentiments religiosos.»

Lo *Cronista*, periódich ministerial, diu que s' han suspés las relacions de la Cort espanyola ab la reyna mare D.ª Isabel II.»

«Se diu que 'l govern francès ha rebut una comunicació del acort prés pèl consell de ministres espanyols prohibint á la reyna Isabel l' entrada á Espanya en tots conceptes.»

«Algun periódich, diu *La Epoca*, nos ha preguntat si sabiam ahont aniria S. M. la Reina. L' únich que podriam contestar es que, á pesar de lo dit per *La Correspondencia*, no vé á Espanya.»

«No hi ha que olvidar, diu lo corresponsal de l' *Imprenta*, que darrera de la personalitat de D. Carlos y de D.ª Isabel de Borbon y 'ls sèus consellers, s' hi mou la massa del partit carlista.»

«L' *Epoca* tracta de *incalificable* una carta

publicada en lo *Figaro* per D.ª Isabel de Borbon, y assegura qu' es producte de una imaginació imbuída per mals consellers ó resultat de una malaltia del cos ó del esperit.»

«El *Pabellon nacional*, moderat, s' escandalisa de las paraulas de la *Epoca*, inspiradas en un telégrama del *Times*; y l' *Epoca* contesta:—L' *Epoca* alardeja de lo que pot alardejar, ab tant motiu com qualsevol altre, y sent per amor á las institucions que certas cosas succeheixin. Pèl demés, si fora bó que no s' haguessen publicat las líneas del *Times*, millor fora encare que no hi hagués hagut motiu de escriurelas.»

Finalment, diu la *Nova prensa*: «Ocupantse 'ls *Debats* de lo que manifestan los periódichs respecte á la carta publicada pèl *Figaro*, diu:—El *Tiempo* ho pren per un altre costat. Sols aixís s' explica que vulga treure importancia á certs y determinats actes de elevadas personas, á las quals no se las pot considerar com á particulars, mentres figurin certas partidas en lo presupuesto de gastos.—¿Ho enten lo *Tiempo*?—La partida dels presupuestos á que 'ls *Debats* fa referencia es la següent: *Capitol IX, Article 7.* Dotació de S. M. la reyna D.ª Isabel: 750.000 pessetas.»

Prou per avuy.

L' HIVERN.

Si la calor te excelencias, també 'n tè molts lo fret; si l' istiu tè cosas bonas molts més ne tè l' hivern.

¿No es vritat? Are un se lleva quan han tocat ja las déu, esmorsa ab pau y armonia, surt una estona á passeig, torna després cap á casa, agafa l' *Brusi*, 'l llegeix, dina, surt altra vegada y 's deixa caure al café.

Com se tè la panxa plena, s' está allí perfectament: allí 's parla de mil cosas relatives á aquest temps; allí 's diu que las glassadas han matat los presseguers, que hi ha hagut temporals d' aygua, que ha pedregat al Vallés, que la néu ha fet desastres, que han mort catorze viatjers, que l' Ebro ha surtit de mare y ha ofegat ramats de bens; y en fi: qu' está la montanya plena d' un pánich immens, y que l' hivern ab cruesa fa estragos per tot arreu.

No hi ha res tant admirable tant divertit com l' hivern.... sobre tot per aquell pobre que s' está morint de fret.

¡Que algun dia plovisqueja... que hi ha fangueig pe 'ls carrers...! Un se fica dins del cotxe y va com un petit rey.

Aixís no 's tenen molestias per si cau pluja ó cau neu, ni s' ha de gastar parayguas ni 'l vestit se deslluheix; y nn mirant per la finestra, al través del vidre, veu cosas que fan molta gracia á n' al que no las sofreix.

Véu la gent de á peu com corran gelats y petant de dents; véu treballadors que plegan dels treballs en descubert, privats per tot aquell dia de guanyarse lo sustent; veu algun pobre diable que al passar pe 'l costat sèu, ab lo fanch qu' alsan las rodas queda brut de cap á peus, y á voltas veu criaturas, ab lo cos mitj descubert, demanant de porta en porta caritat per 'mor de Dèu.

Y 'l cotxe velosament corra, y 'l senyor bèn calentet, va gosant del espectacle d' aquells quadros disolvents.

No hi ha res tant admirable tant divertit com l' hivern.... sobre tot per aquell pobre que s' está morint de fret.

¡Y aquestas nits tan hermosa aquests sarans y banquetes, aquestas *soires* divinas, aquestos lluhits concerts!

En mitj de tanta bellesa, de tant amorós jovent, de tant luxu y elegancia, de tants seductors plahers; quan un sent aquella orquesta d' armoniosos instruments, que 'l transportan ab dolçura

á las glorias d' un eden; quan un veu aquellas salas convertidas en un cel, hont alegres s' hi remohen gentils grupos d' angelets, compren, sense cap obstacle, que no son ni han estat certs los relatos tenebrosos que tot sovint sentim fer, de centenars de per-onas que pateixen fam y fret, que viuen en unas covas més fredas que 'l mateix gel, apilats uns sobre 'ls altres sufrint un torment etern, y arrastrant en la miseria la vida que 'ls doná Dèu.

No hi ha res tan admirable tan divertit com l' hivern.... sobre tot per aquell pobre que s' está morint de fret.

C. GUMÀ.

Ja fá temps que 's murmura que tornarán á donar á las monjas de Jerusalem lo solar de la Plassa de la Boquería.

Un revenedor de grans que hi tè la parada, deya quan l' hi contavan:

—Francament, me sembla que aquí hi están molt millor las mèvas *monjas*, que las de Jerusalem.

Paraulas del corresponsal O. del Diari de 'n Brusi:

«Lo mariscal s' ha deshonrat no quebrantant la lley.»

De modo y de manera que cumplint la lley l' home 's deshonra.

Pero senyors conservadors, jo observo una cosa.

Com mes neos se fán, mes fàcilment perden l' *oremus*.

Pèls reys.

Passa un papá en companyia del sèu noy per davant del quartel dels civils.

Un individu d' aquest cos, perteneixent á la caballería per mes senyas, vestit de gala, s' está recotzat á la porta del quartel.

Lo baillet s' atura mirantse 'l com si aquell civil de caball l' hi fès denteta.

—Papá, exclama, vull ser guardia-civil.

—Y are? Perqué? pregunta 'l pare tot estranyat.

—Perque aixís duré unas botas grossas com aquestas y 'ls reys cada any me las omplirán.

Paraulas de un enemich dels metjes:

—La medicina es una ciencia que mata.

Resposta de un que pensa de la mateixa manera.

—No, la medicina es una ciencia que fá viure.

—¿La medicina fá viure?

—Sí senyor, fá viure als metjes.

Recepta per ser un gran home d' Estat.

Lo qui 'u intenti comensará per enganxarse la llengua al paladar, á fi de que no se 'n hi vaja.

Hi anirà la oposició á oferirli la gefatura. Ell la reberá rihent.

Hi anirà 'l govern á oferirli la presidencia de las Còrts. Una riatlleta.

Los periódichs de l' oposició y 'ls del govern se 'l disputarán. Vinga riure.

Al últim lo govern per sortir de duptes l' hi donará un cárrech que costa al país 6 mil duros l' any.

Llavors si que es l' hora d' enjegar la gran riatlleta del sigle.

Aquesta recepta está probada.

Una pregunta:

Si hi hagués per desgracia una epidemia y 's morissen tots los centralistas, ¿ahont anirian? ¿al cel, al infern ó al purgatori?

Resposta:—Als llims.

Per ordre del Sultan de Marruecos lo cambi del napoleon que avants valia 62 unsas moras, ha baixat repentinament á 32 y 1/2.

¡Pobre Napoleón!
Ni á Marruecos volen aprofitarlo.

La grandesa ha acordat donar una corrida de toros y apadrinar als caballers en plassa.
Avants eram als temps de pan y toros.
Are com als temps dels toros, sense pá.

L' Ajuntament de Madrid ha adquirit 1500 parells de coloms al objecte de donarlos llibertat quan passi la regia comitiva.
Escollin ¿No seria millor donar la llibertat á 1500 parells de periodistas?

A Cartagena han robat un rellotje...
Vostès dirán que no es estrany, perque aquí 'n roban una dotzena al ménos cada dia.
Deixinme acabar.
Lo rellotje de Cartagena era un rellotje de campanar, y no solzament se n' han endut lo rellotje, sino la campana y tot, ab la circumstancia de que 'l robo ha tingut lloch al mitj del dia.
¡Mirin qu' es molt aquests lladres! Lo dia ménos pensat ens roban al ministeri y 's fican al conde de Toreno á la butxaca de l' armilla!

Ha mort Courbet, lo gran pintor francés, afiliat al partit republicá més avansat.
¿Volen saber una anécdota?
Lo govern de Napoleon III, admirat dels seus quadros, s' havia proposat recompensarlo, concedintli la créu de la legió de honor.
Courbet vá contestar:
—«Es inútil que 'm dongan la creu; estich resolt á no acceptarla. Los moltons senyalats son los que ván al escorxadador, y jo no hi vaig, ni vull anarhi.»

Alguns mestres de Castelló han preposat al Ajuntament l' idea de tancá 'ls estudis.
L' ajuntament farà bè accedint á las pretencions dels mestres.
Perque ben considerat, déu ser tanta la cassusa que trajinan, que van en camí de cruspirse á las pobras criaturas.

Veus' aquí la cópia de una cédula del cens que publica un periódich de Madrid:
Districte: Congrés.
Barri: La Majoría.
Casa: Palau del doctrinarisme.
Número: Fatal.
Nom y apellidos: Govern monárquich constitucional intern.
Sexo: Var.
Fetxa del naixement: 30 Desembre de 1874.
Estat: Casat pèl civil ab D. Conciliació.
Instrucció elemental: Basta. ¿Sab llegir? Es de presumir. ¿Sab escriure? Es de suposar.
Convivencia: Cap de la gran familia presupestívora.
Religió: Católica, apostólica, romana, espanyola, ab restriccions mentals y sávia de coco equatorial.
Poble: Sagunto, antes Murviedro, molt antes Sagunto.
Condicions de residencia: Transeunt.
Observacions: No se n' hi poden fer perque no las admet.
Senyas particulars: Desgarbat y guerto en la presidencia, esférich en Foment, rexinxolào en Governació, perpendicular en Estat, y ab una ermilla florejada que l' hi cobreix tota la regió financiera.»

Diuen alguns qu' es un fet lá fusió dels centralistas y 'ls constitucionals
Lo qu' es la fusió no 'u sè, algo mes que aixó, sí.
La con-fusió.

Una epístola en vers firmada pèl Conde de Cheste, ha sigut causa de que *El Mundo Político* fos denunciat pèl fiscal d' imprenta.
Es un fet extraordinari que á n' amí casi 'm fá mal:
¿Quí es Cheste? ¿Es un general ó bè un trist foliculari?

Una cosa 'm consola, y es que en Cheste are sabrá quin gust tó la llibertat d' imprenta qu' ell desitja y defensa.
—Nada, deya un periodista, se tracta de un capitá general que avuy ha tastat lo ranxo.

Diu que are á n' en Sagasta lo farán grande d' Espanya.
¡Que volen que 'ls diga!
Me sembla á mí que per mes gran que 'l fassan, lo qu' es al candelero no hi arriba ni aixecantse de puntetas.

CANTARELLAS.

Quan al péu de ta finestra me sèntis, nina, cantar sino vols sortirme á veure al menos tira m un ral.

E. X.

Jo, nina, canto mas penas, jo canto 'ls ays de mon pit, jo canto 'l bés de l' oratje y canto 'ls goigs de san Prim.

A. M.

Entre una de pobre y maca y una vella ab moltas unzas, lo millor es ferse moro y casarse ab totes dugas.

J. P. DEL O.

EPIGRAMAS

Rosari de una masia:
Ja es fosh, ja tothom es dins; l' avi lo rosari guia, Tots plegats: —«Ave-Maria...»
La jova: —«Ay Déu que als garrins no 'ls hi he dat rè en tot lo dia.»

J. B. R.

Volia sé actor en Roca y aixó qu' era tartamut de modo que obrir la boea era igual que fe un embut.
Veyentlo tant testarut y no gosant dirli no, resolué lo directó, darli de mut un papè, pensant: —Com no ha de dir rè, potser s' espliqui milló.

E. E.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans B. B. y R., Xius, Moratilla y Oilerua.
Las demés queno 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu'envian los ciutadans Otipec, Pau Guatlla, Un Urgellés, un blanench, T. Freixa, Menjapá, Retratista, R. Inaise, Hereu Mica, Noy ros, M. F. Gili, P. F. y V. M. Cansalada, J. M. de Cabrera, J. A. Puigcerdanés, Llorens, Rasca tripas y Bernat Pescaire.
Ciudadá B. Borotan: Aprofitarem las escalas y 'l quadrat.
—J. Recasens: Idem l' anagrama.—A. F. y O: Hi aniran dos epigramas.—B. B. y R. Insertarém una escala y 'l trenca-closcas.—J. Juliá: La composició de vostè es molt pirol.—F. Ll. y B: La de vostè te poch lances; l' epigrama bé.—Zarandíeta: Al principi 'ns agradava; però avants de terminar hem hagut de dir *Alto l' rey*.—Xius: Hi anira un epigrama.—A. Ll. Canari: insertarém lo geroglífich.—Oilerua: Publicarém l' asentígraf.—Barretina vermella: La mudansa arreglada podrà anarhi.—Phenicopterus: Publicarém lo triángul.—Mitja cerilla: Idem, l' escala.—P. Gingil: Parlarem de lo que 'ns diu y á més hi anirá 'l trenca-closcas.—P. Llorens: Eras: Idem l' escala.—Sasac: Calculi qu' es molt difícil parodiari á Calderon; y sápigá l' altra poesia hi falta armonia, perque hi faltan accents.—Noy maco: Publicarém lo triángul.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Ca-ma-rús.
- Id. 2.—Cut-pa.
- ENDAVINALLA.—Cigarro. 28456
64285
86542
52864
45628
- PROBLEMA ARITMÉTICH.
- ANAGRAMA.—Padró.—Dropa.—Prado.—Par-do.—Podar.
- TRIÁNGUL. CANARIAS
CANARIA
CANARI
CANAR
CANAR
CANA
CAN
CA
C
- GEROGLIFICH.—La semana te set dias.
Totas las solucions no las ha endavinadas ningú; n' han endavinadas 6 Pere Puatè y J. Nyinyol; 5, P. R. y Z; 4 Trenca-clos, Hereu Mica, Perico Gingil y Tonet Tarragoní; 3 R. Inaise, 2 Mitja cerilla y Retratista; y 1 no mes Menjapá, Phenicopterus, y T. Freixa.

I.
—¿Has dat dos al matro? —Sí.
—¿Passan tres-hu aquella gent? —També.
—Be, pesa per mí lo tres en fresch qu' es calent,
—Y que hu-d-s que s' ha tornat!
—Aixó es de fácil curar
Així 'l tot que avuy m, han dat pogués tant fácil venjar!

I. DE P.

II.
Tinch una prima-tres tres-dos-tres dos Sarriá, y com no 'm faltan dines nna á Tot me 'n vull comprá.

Xius.

ENDAVINALLA.

Soch un utensili que usan los ferrers... ¡Ay de tú si 'm giro y 't caych al revés!
No obstant, de mas lletras si la prima treus, de segur te 'm menjas casi á crema dent Si treus la darrera te quedarás fet un membre de l' home ¿encare no 'm tens?

DOFROSA MARAI.

ANAGRAMA.

Dèu te guardi de primera sobre tot si es per cap dona: es en cambi ma s-gona un terme de calavera.

Un tersa qu' es dels xicots mes vius sense dir mentica quarta de campars' la vida... Ab cinch lletras, quatre tots

C. DE MATXO.

TRENCA-CLOSCAS.

Posar en columna 'ls dias de la senmana, de manera que una lletra de cada un d' ells surti formant un mes del any.

PUIGCERDANÉS.

SINONIMIA.

Tot tot-tot diu vol tot tot besar sempre. Apa. ab duas lletras lector, l has de treure.

ZAMBOMBA.

ESCALA.

a .
e .
i .
o .
u .

Omplir los punts ab consonants que horizontal y verticalment tingan totes las ratllas una significació.

TONET TARRAGONÍ.

GEROGLIFICH.

A
s k
u u u u u u
A A
f c
T T T T T

RALIP.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.